

Jurnal de front al unui cavalerist

Stelian Florescu, Editura Eurocarpatica, Sf. Gheorghe, 2003,
vol. 1 - 341 pag., vol. 2 - 256 pag.

Jurnal de front al unui cavalerist este "opera capitală" a vieții autorului, preocuparea de căpătâi a sa în ultimele șase decenii de viață. Odată cu editarea, lucrarea ar putea să poarte subtitlul "Misiune îndeplinită", aceasta deoarece, așa cum ne mărturisește locotenentul în rezervă Stelian Florescu, în vara anului 1944, "pe lângă funcția de Comandant al Grupului de Comandă al Divizionului III, mi s-a ordonat să tin și un jurnal de front".

Jurnalul a fost scris cu regularitate, în perioada 23 august 1944 - 20 mai 1945. Pentru perioada 20 ianuarie - 13 mai 1945, când autorul, după ce a fost grav rănit, a fost internat prin spitale, sau s-a aflat în convalescență, jurnalul cuprinde completările ulterioare făcute de fostul său șef, maiorul Ion Negrițescu. De fapt, între tânărul cavalerist Stelian Florescu și comandantul său Ion Negrițescu, au existat relații strânse de prietenie, respect reciproc și solidaritate ostășească.

Maiorul Ion Negrițescu îi va trimite la Spitalul Militar Central "lada de campanie călăfătuită în lanțuri și lacăte", prilejuindu-i autorului jurnalului trăirea "bucuriei regăsirii porhartului și a caietelor în care a notat zi cu zi bucuriile și necazurile ce le-a petrecut în cele 9 luni pe frontul de Vest, alături de camarazii și subalternii săi".

După ce au fost cuprinse în jurnal și "o serie de însemnări despre acțiunile de luptă purtate după evacuarea mea de la postul de prim ajutor, însemnări cuprinse în diferite ciome, scrise de maiorul Ion Negrițescu", lucrarea într-o primă formă este predată la Editura Militară, "unde stă un an de zile, fără nici un efect". Acesta este doar începutul unei adevărate "odisei" a jurnalului de front scris de cavaleristul Stelian Florescu.

Cele două volume, redactate în forma actuală, poartă pe ultima filă data de 10 aprilie 1972. De atunci ele au trecut prin mai multe "filtre", ajungând până la generalul Ilie Ceaușescu. Deoarece autorul nu a fost de acord cu efectuarea unor modificări ale textului, în primul rând cu eliminarea episoadelor în care sunt relatate arestarea generalului Avramescu și adevărul despre contribuția

armatei române la eliberarea Budapestei, lucrarea nu a primit "unda verde" pentru editare.

După evenimentele din decembrie 1989, "cenzura ideologică" a fost înlocuită de "cenzura economică". Deși toți cei care lecturau "jurnalul" aveau cuvinte de laudă la adresa calităților sale evidente, ofertele pentru editare se lăsau întârziate. Ne aflăm deci în fața unei lucrări memorialistice, ce-și merită din plin includerea în categoria "literaturii de sertar". Foștii camarazi ai autorului, majoritatea având vârste venerabile dar și o stare de sănătate precară, deveneau din ce în ce mai nerăbdători, iar obsedanta întrebare "Când va apărea lucrarea?" era rostită tot mai des. Prietenii autorului, printre care părintele Emil Nan și Mihai Bar, dorind să-l ajute în finalizarea cu bine a "odisei" jurnalului, au propus editurii Eurocarpatica din Sf. Gheorghe să-și asume responsabilitatea editării lucrării.

Conducerea editurii a inclus printre prioritățile anului 2003 tipărirea prezentului "jurnal", apreciind valoarea lucrării și cinstind astfel truda de-o viață a autorului ei. Veteranul de război Stelian Florescu se dovedește a fi un fin observator al locurilor străbătute și al oamenilor pe care i-a cunoscut, dar în egală măsură și a fenomenelor de psihologie colectivă, a stărilor de spirit ale colegilor de armă din momentele premergătoare luptelor, din timpul încheștărilor crâncene cu inamicul și de după încheierea bătăliilor.

El este, în egală măsură, un portretist iscusit și un narator priceput. Paginile de jurnal conțin numeroase reflecții filosofice pe tema raportului dintre întâmplare și necesitate, a relației comandant-subaltern, precum și despre natura umană, despre mentalitățile, frământările și speranțele camarazilor săi, ale unor oameni concreți, reali, normali, dar care trăiau vremuri "anormale", excepționale.

Autorul are o predilecție deosebită pentru descrierea naturii, cu frumusețile ei din fiecare anotimp, prezentând cu lux de amănunte fenomenele meteorologice din fiecare zi, fenomene atât de importante pentru desfășurarea acțiunilor de luptă. Calitățile reale de

prozator ale autorului "*jurnalului de front*" sunt puse în evidență de ușurința în folosirea comparației și metaforei, prezente pe parcursul întregii lucrări, dar în mod deosebit în acele paranteze în care sunt descrise amintiri din viața civilă, întâmplări deosebite, trăite cu maximă intensitate, vise etc.

Valoarea documentară a volumului "*Jurnal de front al unui cavalierist*", nota sa de autenticitate, sunt conferite de faptul că are la bază însemnările zilnice ale veteranului de război Stelian Florescu, jurnalul său de front, în care au fost consemnate "*fapte înregistrate pe viu, sub impresia momentului*". Autorul se dovedește a fi un cronicar avizat, cu tot "*sentimentalismul*" pe care el însuși îl consideră un "*adversar*", dar care se dovedește a fi și un "*aliat*". Descrierea frontului se face cu toate ororile și grozăviile sale, zugrăvindu-se "*imensa nebunie a acestui război*", cu marile și absurdele pierderi omenesti, dar și cu "*actele de vitejie și eroism ale ostașilor români și ale aliaților*".

Din paginile jurnalului reiese adevărul despre comportarea ostașilor români față de populația civilă din Ungaria și Cehoslovacia, omenia și solidaritatea acestora față de bătrâni, bolnavi și, în general, față de oameni aflați în

nevoia. În aceleași culori ale adevărului sunt redată file autentice despre comportarea localnicilor față de armata română, despre nenumăratele drame umane pricinuite de război, în rândul civililor și a militarilor, și despre atâtea alte întâmplări, care împreună formează acele memorabile pagini de istorie militară din finalul celui de-al doilea război mondial.

Bineînțeles că cei mai avizați cititori ai "*jurnalului*" sunt istoricii, cercetătorii, analiștii militari și veteranii de război. Volumul prezintă interes și pentru publicul larg, transmițând odată cu emoționantul său conținut și un alt mesaj. Este mesajul demnității, verticalității morale și iubirii adevărului istoric, în numele căruia veteranul de război Stelian Florescu a preferat să aștepte atâtea ani pentru a-și vedea lucrarea tipărită, fără a face compromisuri și fără a accepta nici un fel de modificare a textului original.

A rânduit Dumnezeu ca răbdarea și speranța autorului să fie răsplătite și cartea să facă "*marele pas*" din "*sertar*" în principalele biblioteci ale țării, chiar dacă tirajul în care a apărut a fost condiționat de puținătatea resurselor financiare, o bună parte din fondurile necesare tipăririi fiind asigurate chiar de către autor.

Dr. Ioan Lăcătușu